KESKIPOHJANMAA 15.4-86

Ruusuja Laulu-Jaakoille

Kukkamereen oli vähällä hukkua Pietarsaaren suomenkielinen mieskuoro Laulu-Jaakot, kun se lauantaina vietti 40-vuotisjuhlaansa Oxhamnin (Karjavalkaman) koululla. Ruusuja sateli laulajien käsiin, lavan laidalle ja muihin, mitä mielikuvituksellisimpiin paikkoihin sellainen määrä, että liekö Keski-Pohjanmaalla ennen moista monestikaan todistettu.

Kun vielä kerrotaan, että itse maaherra kunnioitti tilaisuutta läsnäololollaan ja Sulasolin esikunta kävi onnittelemassa, ovat puitteet tulleet piirretyiksi.

Mitä itseensä lauluun tulee, osoitti se Jaakkojen todella ansainneen ruusunsa. Vain yksi ruusu joukosta puuttui: sanomalehti Keskipohjanmaan ojentama. Tuo kukkanen annetaan näin jälkikäteen, tosin vain arkisin sanoin, joiden hehku ei kykene ilmaisemaan kuin kalpeasti sisälläni riehuneet tunteet. Konsertti teki niin suuren vaikutuksen sisimpään, että vain hurmaavinta punaa loistelevat kimput onnistuisivat sen tulkitsemaan.

Ensimmäisen jakson huomiota herättävin kappale oli Bengt Johanssonilta varta vasten juhlaan tilattu "Meren laulu" Aino H. Mäntylän sanoin. Teos tuottaa esittäjälleen paljon vaivaa, sillä sen näennäinen riitasointu ja poikkeuksellinen epäharmonia uhkaavat pitkin matkaa pirstoa tulkinnan. Laulu edellyttää äärimmäisen herkkää kosketusta, ettei sen erikoislaatuinen ilmapiiri särkyisi eikä sävelsinfonia karkaisi käsistä. Tällaista riistäytymistä ei tapahtunut, hankala rytmiikka ei myöskään häirinnyt laulajia. He puhalsivat lauluun juuri oikean hengen ja puhtauden. Suuren kiitoksen ansaitsee kuoron temperamenttinen johtaja Aaro Puputti, joka on uskollisesti parin vuoden ajan harjoituttanut meren laulua edustuskuntoon. Työ ei varmasti mennyt hukkaan.

Toisella jaksolla tavoittivat korvani kentuckylaisen kehtolaulun. Tämä melodinen, keinuva sävelmä tuuditti kuulijan muihin maailmoihin. Bassojen tasainen, lämmin hyminä, tenorien kirkas välke, laulun joustava eteneminen, siinä elementit kauniille lopputulokselle. Turvallisen varmaa työskentelyä.

Yleisö riehaantui vallattomimmilleen silloin, kun Giuseppe Verdin Nabucco-oopperan hebrealaisten orjien kuoro kaiutti viimeisen sävelensä. Esitys uhosi miehistä voimaa, mutta oli samalla wienervalssimaisen kevyt. Epätarkempikin kuulija saattoi huoleti tempautua mukaan pyörteisiin keinumaan pois todellisuudesta niiden rajojen taa, joita emme näe. Valitettavasti vain Pietarsaaren soittokunta majaili enemmän tanssilavalla kuin hebrealaisorjien seurassa. Sen humpahtava, suomalaisperinteinen säestys sopi erittäin huonosti taustaksi upealle tulkinnalle. Puhallinorkesterin kyvyt eivät kerta kaikkiaan anna sille oikeutta tulla lähes pilaamaan muuten onnistunutta kokonaisuutta.

Solisteista villitsi vahvimmin Sakari Ylisaari. Hän lauloi Leharin Volgalaulun soolo-osan huikean komealla, selkeällä ja miehekkäällä äänellään. Äänensä puolesta tuo mies kelpaisi vaikka minkälaisille areenoille taitojaan näyttämään. Ikävä vain, että juuri Volga-laulun soolo-osa sattuu kulkemaan niin korkealla, ettei Ylisaaren ääniala aivan riittänyt takaamaan puhtautta ylimmissä forteissa. Lopun madallus meni häneltä hienosti. Muista solisteista Antti Kujalalla oli persoonallinen ja Reijo Koskelalla lämmin ääni.

HANNES TIIRA